

Rast

...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega
Rast.
(Srečka Kosovel)

UVODNIK

“Zakon džungle pogubi človeka. Mir je namreč močnejši od nasilja.”

(po Gandhiju)

Gandhijevo sporočilo mi je zelo všeč. S temi besedami, je izrazil svoje zaupanje v človeka, v svet, vendar so te besede večkrat pozabljene in pogosto ne veljajo.

“Zakon džungle pogubi človeka, ...” s tem se povsem strinjam. Človek se pusti zapeljati od nasilja, vojna ga privlačuje. Vsi govorimo, da je nočemo, vendar vojna je in bo. Tudi v sedanjem trenutku se na različnih koncih sveta bije nešteto bitk. Z njimi se človeštvo pogublja, a nihče noče odnehati, vsi hočejo zmago in se s to mislijo bijejo dalje. Nikjer ne drži nobeno premirje: podpisali so jih že nešteto, vendar so veljala le dan ali dva ter so potem pozabili nanje. “... Mir je močnejši od nasilja.” Mir je močnejši od nasilja, v miru je napredek, je sreča, v miru se ljudje, države, svet lahko povezujejo in vzpostavljajo prijateljske stike. V tem smislu je zame mir močnejši. Človek lahko v miru uresničuje svoje ideale, lahko uživa lepoto življenja. Vojna in nasilje vse to preprečujeta. Kjer je vojna, je svet temen, črn, ljudje umirajo in trpijo, ne glede na to, ali so vojaki ali nedolžni ljudje, ki si želijo le malo miru in nemočno pričakujejo, kdaj jih bo osvetlil žarek sonca.

Pač pa je vojna močnejša v tem smislu, da bo človek, ki ima možnost izbiere med vojno in pogovorom za mizo, raje izbral vojno. In to ne da bi prej pomislil, koliko škode bo ta povzročila in po kolikem trpljenju in umiranju bo znova zavladal mir.

Katarina Brešan

Foto Francesca Simoni.

KLUB

Novi odbor in delovanje SKK

November je prinesel v klub mnogo pomembnih dogodkov, najvažnejši pa je brez dvoma občni zbor, kateremu so sledile volitve za sestavo novega odbora.

V soboto, 16. novembra 1996, je bil v klubu na vrsti občni zbor. Na začetku je predsednica Miriam Čermelj navedla statistične podatke o prisotnosti članov in nečlanov na sobotnih sestankih, podala je obračun stroškov organizacije Slovenija party, martinovanja in raznih izletov. Izjavila je, da je z udeležbo na sestankih zadovoljna. Potem je besedo prevzela Jadranka Cergol, ki je na kratko obnovila celotni program prejšnje sezone, katera predavanja so bila in kdo je predaval, navedla je razne izlete in dejavnosti gledališkega krožka. Na koncu smo izvedeli za še nekaj podatkov o finančnem stanju kluba in o stikih z različnimi skupinami iz zamejstva in Slovenije.

Sledile so volitve, preko katerih so klubovci odločali, kdo bo prevzel mesta v odboru kluba. Predsednica je vnovič postala Miriam Čermelj, za podpredsednico pa je bila izvoljena Martina Šolc. Vlogo tajnice je prevzela Martina Gregoretti, kot blagajničarka pa se bo znova uveljavila Jasna Simčič, za revizorja je bil izvoljen Ivo Lachi. Revizorka pa je postala tudi Erika Hrovatin. Za poročevalca je bil ponovno potrjen Erik Sancin, odgovorni za reklamo pa sta ostali Michela Gregoretti in Lucia Lombardo.

V ponedeljek, 18. novembra, so se klubovci udeležili izleta v Postojno.

2 ⇨

Novi odbor...

← 1

Tja so se odpeljali z vlakom iz Sežane. V Postojni so obiskali tamkajšnjo srednjo šolo in po športni dejavnosti odšli na kosilo, potem pa v Livada bar, kjer so jih gostili člani kluba OZN, ki deluje na srednji šoli v Postojni. Tam se je po pozdravu profesorja Zupana razživel prijetno vzdušje z družabnostjo, ob slovesu pa so si člani obeh klubov obljubili še večje sodelovanje.

23. novembra so se klubovci udeležili študentskega shoda v Ljubljani. Okoli poldne se je pričel športni program, v katerem so se pomerili predstavniki več mladinskih skupin iz Slovenije, ena pa je bila iz Hrvaške. Sledilo je kosilo, ob pol šestih pa se je pričelo predavanje z naslovom "Moški so različni... ženske tudi." Predavanja se je udeležilo lepo število mladine, celoten program študentskega shoda v Ljubljani pa se je odvil v zavodu Sv. Stanislava, razen večernega plesa, ki je bil v bližnji plesni dvorani "Bolero".

V soboto, 30. novembra, je bil gost v klubu prof. Ivan Verč, ki je predaval o ruski literaturi, o značilnostih njenih pisateljev in o njenem pomenu. Predavanje je bilo prvo v sklopu predavanj, namenjenih Rusiji.

Prvo decembrsko soboto, 7. decembra, je v klubu bilo na vrsti miklavževanje. Ob tej priložnosti so se klubovci obdarovali med sabo, na vsako darilo pa so napisali kak pomislek ali kaj smešnega na račun obdarovanega.

Bliža se Božič, z njim pa tudi počitnice, ki so od vseh zelo zaželene in dobrodošle.

Erik Sancin

Slovenski kulturni klub in
Mladinski odbor Slovenske
prosvete

vabita ob 5. obletnici mednarodnega priznanja samostojne države Slovenije na

SLOVENIJA PARTY,

ki bo v soboto, 18. januarja 1997 ob 19h v Peterlinovi dvorani (ul. Donizetti,3, Trst)

1 Se sprašujete, kaj delajo vsi ti mladi, udeleženci 3. študentskega shoda (23. nov.) - med katerimi so bili tudi člani SKK - v telovadnici šentviške klasične gimnazije, zlekli na tleh bos in (nekateri) brez majčk?!? V prvem delu srečanja so bile na sporedu zelo zabavne in posrečene Igre brez meja, v sklopu katerih so morale skupine, med drugim, tekrovati tudi v tem, da na katerikoli način ustvarijo čim daljšo človeško verigo. No, na sliki vidite ekipe v akciji... (foto J. Zavašnik)

2 Domači nogometaši...

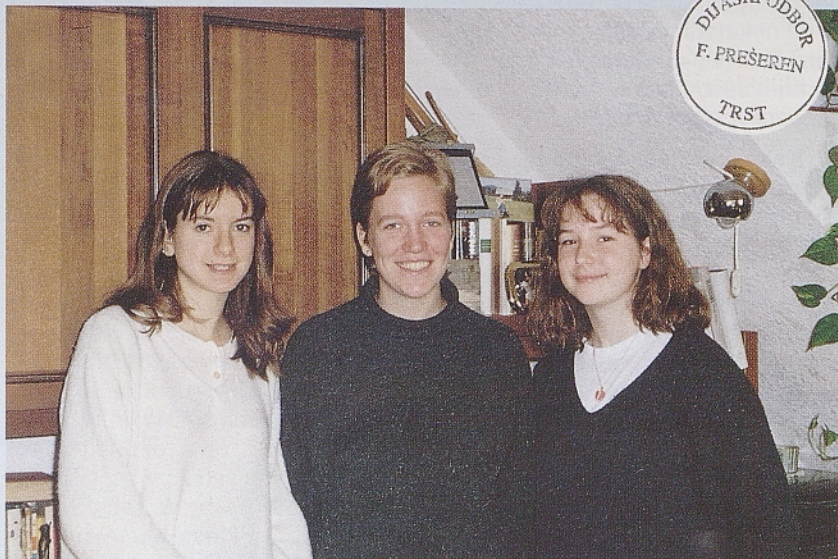
3 Predavatelj prof. Ivan Verč o ruski literaturi.

Enotnost manjšine v očeh dijakov

V minulih tednih je ob vseh negativnih dogodkih, ki so pretresli našo manjšino, zopet opozorilo nase slovensko dijaško gibanje, ki je priredilo razna zborovanja, manifestacijo za enotnost v manjšini, se udeležilo manifestacije v podporo uslužbencem Tržaške kreditne banke in (nekateri posamezniki) manifestacije, ki so jo organizirale levičarske študentske organizacije. Že prej, oktobra meseca, pa so se slovenski dijaki udeležili manifestacije proti klestenju državnih prispevkov za šolstvo, proti zaprtemu številu in visokim davkom na univerzi. Prav v zadnjih dneh pa, ko so nekatere italijanske višje šole že zasedli (iz protesta proti finančnemu zakonu Prodijeve vlade in vsem ostalim prej naštetim razlogom), se tudi na tržaškem liceju dijaki vneto pogovarjajo o možnosti za zasedbo šole. Ko bo Rast izšla, bodo ti dogodki verjetno že skoraj pozabljeni, vendar smo se vseeno odločili, da objavimo intervju s tremi predstavnicami liceja F. Prešeren, saj menimo, da so se ob teh zadnjih dogodkih zopet odprla vprašanja, ki so vedno aktualna, npr. vprašanje angažiranosti mladih v javnem življenju, prepletanja politike z dijaškim gibanjem, manipulacije mnenj itd.

K pogovoru smo povabili Poljanko Dolhar, maturantko na znanstvenem liceju, Lauro Sgubin, ki obiskuje 4. letnik klasičnega liceja in Eriko Hrovatin, ki obiskuje 3. letnik jezikovnega liceja. Vse tri so se ob teh dogodkih zelo angažirale in zavzele tudi zelo odgovorna stališča proti okupaciji šole, kar jih je stalo tudi marsikatero kritiko s strani nekaterih dijakov, ki se z njimi niso strinjali. Predstavnice pa so sprožile tudi nekaj zelo hvalevrednih "notranjih" akcij: v sklopu direktive 133 iz aprila 1996, ki dijaškim odbrom podeli nekaj sredstev za organizacijo popoldanskih dejavnosti, so stekli tečaj francoščine, španščine in informatike. Prav v teh dneh pripravljajo javno debato o enotnosti v manjšini, napovedale pa so tudi organizacijo dijaškega plesa, predvajanje an-

Laura Sgubin, Poljanka Dolhar in Erika Hrovatin.

gleških, nemških in ruskih filmov ter nakup novih knjig za dijaško knjižnico in naročnino na razne revije.

Najprej osebno vprašanje: zakaj ste se odločile za kandidacijo na volitvah za predstavnike dijakov v zavodskem svetu šole? Kakšna pričakovanja ste imele, ko ste se začele aktivno udeleževati v dijaškem gibanju? Ste s svojim delom in odzivom ostalih dijakov zadovoljne ali razočarane nad njim?

Poljanka: Jaz sem kandidirala in sem bila izvoljena že lani. Lansko leto sem se za to odločila, ker res ni bilo drugih kandidatov, letos pa zato, ker sem ugotovila, da potrebuješ vsaj eno leto, da se dobro vpelješ v delo, da razumeš, kako deluje zavodski svet, kaj lahko sam predlagaš, katere fonde lahko uporabiš, itd. Rekla bi, da se šele takrat, ko prideš v stvar, zaveš, kakšno delo je to in tudi koliko dela je na tem področju - tisti, ki se sam ne vključi, ima večkrat vtis, da predstavniki šole nimajo dela... V resnici pa morajo predstavniki vse sami organizirati - od popoldanskih dejavnosti, iskanja predavateljev, organizacije manifestacij, do tiskanja letakov, priprave transparentov... včasih

moraš za to tudi dati denar iz svojega žepa...

Erika: V minulih dveh letih, ko so na šoli priredili okupacijo, sem imela možnost, da sem se pogovorila s predstavniki šole, spoznala njihovo delo, videla, kaj se da na tem področju narediti. Tako sem se kandidirala, ker bi rada naredila kaj konkretnega za šolo, ker nočem biti v šoli pasivna.

Laura: Kandidirala sem zato, ker sem mislila, da mora imeti tudi klasični licej svojega predstavnika, da ne bo nekakšen "repek" znanstvenega liceja. Izvoljena sem bila, ker so me podprli v glavnem vsi dijaki klasične, vendar sem se potem kmalu zavedela, da je to delo drugačno, kot sem na začetku pričakovala. Nimam dosti možnosti, da bi skrbela specifično za klasično, pač pa se moram ukvarjati s projekti, ki so v prid celotni šoli. Do sedaj sem s svojim delom zadovoljna in nisem potrta zaradi kritik, ki so na naš račun prišle v zadnjih dneh. Mislim, da je delo, ki ga opravljamo, konstruktivno in pozitivno.

Poljanka: Glede kritik, ki smo jih bile deležne v zadnjih dneh s strani nekaterih dijakov, češ da smo politično obremenjene - ker smo po šoli poslale okrožnico z obvestilom o po-

svetu, ki ga je priredila Slovenska skupnost (naslednji dan pa smo poslale okrožnico o okrogli mizi o krizi Primorskega dnevnika, ki jo je priredila Mladinska komisija pri SKGZ...), bi rekla, da zaradi njih nismo razočarane, ker mislimo, da prihajajo te kritike le od nekaterih posameznikov, ki so sami politično obremenjeni, vsi ostali pa nam še zaupajo - morda smo na zaupanju celo pridobile...

Kako je dijaško gibanje organizirano? Kakšen se vam zdi odziv dijakov na pobude predstavnikov dijakov?

Erika: Dijaški odbor je sestavljen iz predstavnikov razredov in predstavnic v zavodskem svetu. Predstavniki razredov predstavljajo povezavo med vsemi dijaki in predstavnicami v zavodskem svetu šole: če tako pride do kakšnih predlogov, nam jih oni posredujejo, me pa jih predlagamo v zavodskem svetu (naša funkcija je namreč ta, da smo glas dijakov v tem najvišjem organu šole). Dijaški odbor je precej aktiven, v njem prihaja do konkretnih predlogov, do diskusij in debat. Skrbimo za popoldanske aktivnosti, za organizacijo zborovanj in manifestacij. Nekaj, kar pa je precej pomanjkljivo, je povezava med višjimi šolami. Ob manifestaciji, 23. novembra, za enotnost manjšine smo se prvič malo bolj konkretno povezali s predstavniki slovenskih goriških šol. Ustanovili smo Slovensko tržaško-goriško predstavništvo dijakov, za katerega upamo, da bo delovalo tudi vnaprej.

Poljanka: Glede prisotnosti dijakov na manifestaciji je ta lahko tudi precej varljiva. Na manifestaciji za enotnost manjšine nas je kljub strahnemu nalivu, burji, pomanjkljivostim v organizaciji ob koncu ostalo kakih 250. Mi smo bili s to številko zadovoljni... V resnici pa ne vemo, če se tisti dijaki odločijo, da pridejo na manifestacijo, zato ker res občutijo problem, zaradi katerega manifestiramo, ali pa pridejo samo zato, ker so prišli njihovi sošolci, ali zato ker jih prej malo ustrahujemo, češ da ne bomo več prirejali ničesar, če ne bo potem zadostnega števila udeležencev. Vtis imam, da konec koncev teh ljudi problemi ne zanimajo prav toliko, ker ko se potem udeležijo srečanja, ki ga priredi Slovenska skupnost ali Mladin-

ska komisija pri SKGZ, ugotoviš, da si sam, medtem ko jih je bilo na manifestaciji 250.

Preidimo na problem okupacije šole. Ni ravno običajno, da se predstavniki šole zavzamejo proti okupaciji, ker je to največkrat precej nepopularna poteza. Kljub temu ste se ve odločile za ta korak. Zaradi tega je prišlo med nekaterimi dijaki do razburjenja (padli so celo očitki, da ste politično obremenjene...), čeprav se, tako se zaenkrat zdi, večina strinja z vami.

Laura: Vsi smo se zavedali, da je postala v zadnjih dveh letih okupacija nekakšna moda. Zato smo se že od vsega začetka odločili, da letos, kar koli se že zgodi, okupacije ne bomo priredili, ker nima smisla. In res je do sedaj zgledalo, da s tem ne bo problemov. Ravno sedaj pa so italijanski dijaki zasedli nekatere svoje šole iz protesta proti klestenju javnih izspevkov za šolo, proti zaprtemu številu, visokim davkom na univerzi itd. Tako smo tudi na naših zborovanjih te dni odprli to vprašanje. Prišlo je do problemov, ker so bili nekateri dijaki za to, da zasedemo šolo, saj so menja, da je okupacija način, da dijaki nekaj povemo javnosti, ministru in tem, ki odločajo o šolstvu. Me pa - in, mislim, večina dijakov - smo proti zasedbi, ker se, prvič, ne strinjamo z uporabo tega sredstva protesta, ki naj bi bil najsrajnejši, potem pa tudi zato, ker smo videle, da nismo v preteklih letih z okupacijami ničesar dosegli. Poleg tega pa smo videle, da je bila v preteklih letih prisotnost tistih, ki so na zborovanju glasovali za zasedbo, izredno nizka: najprej jih je zanjo volilo kakih 200, potem pa jih je bilo na šoli kakih 20 na dan. To pomeni, da je potem vse breme za njeno izpeljavo ostalo le na ramenih predstavnikov, ostalih pa ni zanimalo nič ali morda le to, da bi se na šoli zabavali. In še to bi dodala: če se že zavzemamo za pravico do študija, je potem protislovno in neproduktivno, da za doseg tega cilja uporabimo sredstvo, ki nam odvzame deset ali več dni pouka. Zato sedaj iščemo kako novo obliko protesta, ki bi bila učinkovitejša in ki bi prepričala tudi te, ki so bili za zasedbo. Ti so nam očitali, da smo politično opredeljene, da ne razumemo potreb

nižjih razrednih slojev, ker si bomo same lahko plačale univerzitetne takse, ko bomo šle študirat. To so po mojem neumnosti...

Erika: Ti, ki so nam to očitali, so v glavnem v nižjih razredih in niso še imeli izkušenj z zasedbo šole. Zato si želijo to tudi sami doživeti. Toda po našem mnenju je zasedba izgubila na vrednosti - nihče nas ne jemlje več resno, tudi zato, ker se te ideje pojavijo vedno v istem obdobju, konec novembra, začetek decembra. Januarja pa nikomur več ne pade na misel, da bi predlagal okupacijo. Če bi jo na primer zaradi istih razlogov organizirali po pouku ali med počitnicami, ne vem, kakšna bi bila udeležba.

Kakšno je vaše mnenje o politiki, ki se večkrat vriva v šolo? Kaj menite o izkoriščanju dijaškega gibanja s strani nekaterih političnih in strankarskih skupin? Omenile ste, da se zavzimate za enotnost v manjšini: kaj pomeni za vas enotnost v manjšini, kako si jo zamišljate?

Poljanka: Najprej bi odgovorila na zadnji del vprašanja, na moje pojmovanje enotnosti. Po mojem je tudi enotnost izgubila na vrednosti, ker se ti ljudje že smejejo v obraz, ko začneš govoriti o enotnosti, ker ne verjamejo več vanjo. Mi pa zagovarjamo dejstvo, da morajo v določenem trenutku osebni interesi, politične ideologije in interesi strank stopiti v ozadje in je treba postaviti v ospredje le to, da si zamejski Slovenec in nič drugega. Že prevečkrat smo videli, kako so se naši voditelji kregali med seboj. Vzemimo primer Primorskega dnevnika, ki menda ne bo več izhajal. Tudi če ga je imela v rokah SKGZ, tudi če po mnenju nekaterih ni bil objektiven, kljub vsemu je edini slovenski dnevnik v Italiji, zato se ne more dopustiti, da ne bi več izhajal. "Naša" enotnost je prav ta: da bi se v določenih trenutkih nastopalo skupno.

Kar se pa tiče politike, zatrjujemo, da morata biti politika in šola ločeni. Ko si predstavnik šole, moraš delati v interesu vseh dijakov in šole, ne pa določene politične skupine. Vedno sem mislila, da dijaki niso obremenjeni s političnimi idejami, prav v zadnjih dneh pa sem ugotovila, da ni tako in da imajo že mladi pri petnajstih letih svoja politična mnenja. Zato se zave-

Živahni kulturni stiki med mladimi

V zadnjih časih smo mladi predstavniki Slovenske prosvete in Slovenskega kulturnega kluba iz Trsta pomnožili in poglobili stike s sorodnimi organizacijami iz Slovenije.

Na začetku meseca novembra je bil tako prvi sestanek za pripravo naslednje Drage mladih. Poleg predstavnikov iz Trsta so se ga udeležili člani društva Mavrični Most Mladih iz slovenske Primorske, Združenja katoliških študentov iz Ljubljane in AKZ Amos iz Maribora. Slednji so tudi prevzeli glavno odgovornost pri izvedbi naslednje DM. Padle so tudi prve odločitve o temi in predavanjih DM '97, toda o tem bomo podrobneje poročali v naslednjih številkah Rasti.

Dva predstavnika Mladinskega odbora Slovenske prosvete sta se na sredini meseca novembra udeležila trodnevnega srečanja z mladimi študenti iz nekaterih mest bivše Jugoslavije. Srečanje so priredili člani AKZ Amos iz Maribora. O tem objavljamo daljše poročilo.

29. novembra pa smo bili štirje predstavniki Slovenske prosvete, Slovenskega kulturnega kluba in Rasti, Matjaž Rustja, Matej Susič, Francesca Simoni in podpisana, povabljeni na srečanje z mladimi, ki delujejo v gibanju Sončna pesem. To je gibanje, ki se je rodilo na slovenski obali, sedaj pa vključuje mlade iz cele Slovenije, od Primorske do Štajerske. Ti mladi se ukvarjajo pretežno z mediji: pišejo in urejajo mladinsko revijo Sončna pesem, ki je razširjena tudi pri nas in ki si je zastavila kot cilj širitev krščanske kulture med mladimi, predstavniki Sončne pesmi oblikujejo tedenske mladinske oddaje na Radiu Ognjišče, nekateri posamezniki sodelujejo tudi na TV3. Poleg tega deluje v okviru Sončne pesmi turistična agencija, ki nekajkrat na leto prireja večje izlete za mlade.

Srečanje, ki je potekalo v domu duhovnosti na Klancu pri Kozini, je nastalo iz potrebe, ki so jo mladi Sončne pesmi začutili po tem, da bi spoznali stvarnost zamejskih Slovencev in posebno mladih katoličanov, ki tukaj živimo. Zato je srečanje potekalo kar v obliki neke vrste intervjuja. Mladi iz Slovenije so nam zastavili res veliko vprašanj, na katera smo skušali odgovoriti čim bolj natančno in jim na tak način skušali podati čim popolnejšo sliko o naši situaciji.

Ob koncu "intervjuja", ki je trajal kaki dve uri (mladi "sončniki" so bili res zelo radovedni - v pozitivnem smislu, seveda...!), smo posneli še kratek pogovor za njihovo radijsko oddajo, kasneje pa smo se z njimi zadržali še v prijetnem neformalnem in sproščenem klepetu. Srečanje je bilo po mnenju vseh udeležencev zanimivo in koristno. Pozitivno smo bili presenečeni nad tolikim iskrenim zanimanjem za naš položaj in še posebno nad spontano izjavo glavnega urednika revije Sončna pesem Mihe Černetiča - ki je nekako odražala duh tega srečanja - in sicer da so mladi iz Slovenije dolžni, da se za nas zanimajo, saj smo mi izpostavljeni del istega naroda.

Breda Susič

Zamejca v Mariboru

Do konca oktobra sva se morala odločiti, ali bi se udeležila v Mariboru tridnevnega srečanja (od 15. do 17. novembra) slovenskih, zamejskih in hrvaških univerzitetnih organizacij. Pobuda in organizacija srečanja je zaživela v krogu mariborske univerzitetne študentske organizacije AMOS. Cilj tega soočanja pa je žarel v spletnanju novih prijateljskih vezi in v neposrednem razčlenjevanju delovanj raz-

ličnih katoliških študentskih organizacij. Organizatorji so povabili tudi predstavnike iz Avstrije, Madžarske in Slovaške, ki pa se srečanja niso mogli udeležiti. Tako sva bila prisotna midva s Tržaškega za Slovenski kulturni klub, predstavniki študentskih organizacij obeh slovenskih univerz (Zveza katoliških študentov in Amos), študenti z Reke, iz Mostarja in Sarajeva.

Pot do Maribora sva opravila v nekaj jutranjih urah. In ko sva dospeli

dam, da je utopično zahtevati od ljudi, ki imajo petdeset let, naj ne bodo politično obremenjeni in naj nastopajo skupno, če že mi, pri petnajstih letih, ne znamo nastopiti skupno... Dejstvo je, da so nekateri že zelo zgodaj vključeni v kako stranko ali organizacijo - k sreči mislim, da je teh malo. Po drugi strani pa je tudi res, da je med mladimi veliko apatije in morda je to pravzaprav največji problem. Treba bi se bilo vprašati, zakaj ljudi problemi ne zanimajo. Kar sem sama lahko ugotovila, se mi zdi, da so razočarani tako nad enim taborom, kot nad drugim. Ker so eni imeli oblast, drugi pa je niso imeli, so vsekakor oboji obremenjeni s preteklostjo, zato niso primerni, da bi sedaj odločali o problemih manjšine. Po mojem bi bila rešitev v tem, da bi se mladi v večji meri angažirali in bi v organizacijah (ki jih je po mojem osebnem mnenju preveč - predvsem ne bi bilo potrebno, da imamo dve krovni organizaciji...) večino odgovornosti prevzeli prav mladi ljudje. Lahko bi imeli eno zvezo kulturnih društev, eno zvezo športnih društev, eno gospodarsko zvezo in eno politično predstavništvo, ki pa bi moralo biti direktno izvoljeno znotraj manjšine.

Laura: Ker ne moremo menjati mišljenja ljudi, ki so celo življenje razmišljali na določen način, lahko le opozorimo mlade, da tako ni prav in da se začne razmišljati na drugačen način. Da se na primer ne uporablja več preživele izraze izpred petdesetih let "ti si bel, ti si rdeč...". Nikoli ne bomo enotni in močni, če bomo vztrajali pri takih delitvah.

Poljanka: Ne smemo sicer zavreči naše tradicije in pozabiti na naše korenine. Prav je, da eni ostanejo zvesti na primer socialističnim, drugi katoliškim idealom. Mmorali pa bi zgraditi skupnost "drugače mislečih a isto čutečih ljudi", kot je rekel Miroslav Košuta na našem dijaškem zborovanju.

Erika: Tudi po mojem mnenju se moramo prav mladi zavzemati za novo idejo, ki bi manjšino rešila in jo utrdila prav v enotnosti. In ta enotnost ne pomeni, da bi v njej ena stran prevladala nad drugo, ampak da bi bila res pluralistična. To bi morala biti taka enotnost, da bi bil vsakdo najprej zamejski Slovenec in šele potem politično opredeljen človek.

Breda Susič

la na Koroško cesto v mariborskem središču mesta, je bilo kosilo že na mizi, tako da sva se po kratkih pozdravih prijetno posedla k vroči juhi. Takoj po kosilu je bil na vrsti ogled stolnice (sprejel nas je sam g. škof Kramberger) in seveda ekskurzija po štajerski prestolnici.

Proti večeru pa smo se odpravili 25 km ven iz mesta na Brinjevo goro, kjer stoji na griču Dom, ki ga upravlja Amos in v katerem smo prenočevali.

Drugi dan je bil izmed vseh treh najvažnejši, saj je bil na programu prikaz delovanja različnih študentskih skupin in seveda soočanje različnih realnosti, ki nujno vplivajo na izbiranje projektov in torej na samo delovanje organizacije. Kar je bilo "negativnega" v delovanju, smo podrobneje analizirali in iskali primerne izhode, za "pozitivne" strani delovanja pa smo skušali iskati možnosti aplikacije na našem terenu. O tem soočanju (ki je zavzelo celoten jutranji in del popoldanskega programa) pa morava povedati, da sva se čutila malo izolirana, saj sva predstavljala organizacijo, ki ni namenjena izključno univerzitetnim študentom. Poleg tega na tržaški univerzi ni slovenske, katoliško usmerjene študentske organizacije. Zato sva lahko pričala le, čeprav ponosno, o klubovski razvejani dejavnosti, ki pa je sicer bolj namenjena dijaškemu gibanju. Ne moreva pa trditi, da ni bil posvet koristen in obogatitev za vsakega prisotnega. Spoznala sva že utečeno in globoko dejavnost ZKŠ-ja in AMOS-a in ogromno voljo do krepitve tovrstnih organizacij na reški, mostarski in sarajevski univerzi, ki niso mogle zaradi tragičnih zgodovinskih okoliščin polno zaživeti in tako nuditi nekaj pristnega in alternativnega katoliški mladini.

Zvečer nas je pričakoval enkratni koncert koroških narodnih pesmi v izvedbi Zdovčevih dečv (Sestre Potočnik) in pa koncert domačega okteta iz Vinje gore.

V nedeljo zjutraj smo zapustili Brinjevo goro in se podali še na zadnji izlet v okolici: na Ptujsko goro in na Ptuj. Čeprav je bilo vreme kislo, nama bo ostal izlet v lepem spominu zaradi enkratne pokrajine in zaradi čara starega ptujskega mestnega središča.

In kosilo je bilo za nami. In zadnji pozdravi tudi. In odnesla sva s sabo neprecenljivo vrečo novih spoznanj.

**Matjaž Rustja
Andrej Maver**

Mladi Slovenci in Italijani - bratje v Kristusu

V soboto, 30. novembra, ob 19.30 se je v župnijski dvorani pri Sv. Sergiju odvijalo lepo srečanje. Srečali smo se mladi Slovenci in Italijani, ki smo se skupaj udeležili papeževega obiska v Postojni. Bilo nas je okrog petdeset.

A začnimo od začetka. Vse se je začelo 31. marca, na Svetovnem dnevu mladine, ki ga proslavljamo eno leto po škofijah, drugo pa v določenem kraju (npr. v Denverju ali v Manili). Lani se je srečanje odvijalo po škofijah. Tržaška mladina se je zbrala v telovadnici v ul. Frescobaldi (Poggi Paese). Na tistem srečanju je sodelovala mala skupina Slovencev. Imela sem to srečo, da sem bila v tisti skupini, ker se je tistega dne rodilo nekaj novega, ki se nadaljuje še sedaj. Slovenci in Italijani smo doživeli božjo milost, da smo se počutili kot eno. Med nami ni bilo nobenih zidov zaradi različne narodnosti. Ko smo prišli v telovadnico, nas je presenetil ogromen napis: DOBRODOŠLI, skoraj večji od napisa v italijanščini. Ponavadi smo Slovenci vedno potisnjeni v kakšen kot; tokrat smo bili v središču pozornosti. Poklicali so nas na oder in poslušali naše pesmi, saj nas je škofijski ansambel povabil v svojo sredo, zato da bi skupaj zapeli kako

slovensko pesem. Ta velika odprtost nas je presenetila. Škoda, da ni bilo na tistem srečanju več Slovencev, saj bi lahko tam resnično izkusili, kaj pomenijo besede: "bili so vsi eno". Nove italijanske prijateljke smo povabili z nami v Postojno na srečanje s papežem. Spominjam se nepozabne izkušnje v avtobusu: moliti skupaj, enkrat v enem, drugič v drugem jeziku, da bi postali eno. V Postojni smo jim simultano prevajali papežev govor, za kar se nam še danes zahvaljujejo. Ljubezen pač rodi ljubezen...

V soboto smo se srečali, da bi se spomnili skupne izkušnje v Postojni. Najprej smo zapeli kanon, ki nas tako nagovarja: "Kjer dobrota je, ljubezen, tam prebiva Bog". V takem duhu smo začeli naše skupno srečanje. Prebrali smo evangeljski odlomek o nevernem Tomažu, ki smo ga slišali v Postojni, nato smo prebrali odlomek papeževega govora mladim in smo se poglabili sami vase. V tistih trenutkih je marsikdo čutil Jezusa, ki je hodil od osebe do osebe in se dotaknil vsakega z ljubečimi besedami. Tudi mene se je dotaknil, čutila sem ga. Resnici na ljubo tisti večer nisem želela nobene poglobitve, bila sem utrujena in sita vsega. A On je prišel in me ni pustil več pri miru, še posebno potem, ko so mi oči nepričakovano padle na stavek iz papeževega govora: "Samo vera in ljubezen moreta premagati strah in znova prižgati upanje". Ob petju Magnificata smo sestavili Jezusovo ikono, ki je bila prej razstavljena v koščke. Sestavili smo jo skupaj, Slovenci in Italijani, ker je Jezus tisti, ki nas druži. Postali smo bratje v Kristusu in kot taki smo ob koncu srečanja delili prijateljsko zakusko.

Verjamem, da se naše prijateljstvo ne more končati in da ga ne bo mogel pretrgati noben otročji predsodek ali strah, ker so naši temelji v Kristusu in kar Bog združi, ne more ločiti noben človek. Hvala Bogu! Tako bo morda Trst končno začel živeti...

**Raffaella Petronio za
Molitveno skupino Shalom**

**RAST, mladinska priloga Mladike,
34133 Trst, ulica Donizetti 3
Pripravlja uredniški odbor mladih.**

**Pri tej številki so sodelovali:
Katarina Brešan, Erik Sancin,
Breda Susič, Matjaž Rustja,
Andrej Maver, Raffaella Petronio,
Andrej Černic, Erik Figelj
in Sara Trampuž.**

Številko je uredila Neva Zaghet.

Trst, december 1996

**Tisk Graphart
Drev. G. D'Annunzio 27/E,
Tel. 040/772151**

Štefan Cotič: Kar pridobiš v športni areni, ti pride prav tudi v življenju.

Predstavljamo vam Štefana Cotiča, po poklicu učitelja in športnika, ki se je do lanskega leta aktivno ukvarjal z odbojko. Trenutno vadi dečke (under 16) pri goriškem ŠZ Soča. Štefan je star 37 let. Rodil se je na Vrhu sv. Mihaela: ko mu je bilo šest let, se je z družino preselil v Gorico, kjer živi še danes. Z odbojko se je začel ukvarjati pri desetih letih, ko je pristopil k ŠZ Olympia: to je bilo osrednje športno združenje v Gorici. Začetnike je tedaj vadal priljubljeni in obetavni Peter Špacapan.

Štefan, v teku svoje odbojkarske kariere si se preizkusil v različnih vlogah: v kateri si se najboljše znašel in izkazal?

Sam veš, da so odbojkarji najraje tolkači. Jaz pa sem zaradi nizke postave moral začeti kot podajač; ob tem sem bil tudi nekoliko ... okrogel, zato so nekateri soigralci prisegali, da če bom kdaj postal odbojkar, bodo oni postali papeži. Jaz sem res postal pravi odbojkar, oni pa niso držali besede (smeh). Pri odbojki sem torej začel kot podajač in v tej vlogi vztrajal do enaindvajsetega leta. Na lepem pa ni bilo več dovolj tolkačev, zato so mi poskusno zaupali to vlogo. Bil sem izredno prodoren: ker pa sem levičar, sem večkrat tudi spravil v težave nasprotnikovo obrambo in blok. Seveda sem od takrat vedno igral v vlogi tolkača.

Za katera društva in v katerih ligah si igral? Katera je bila tvoja najuspešnejša sezona?

Olympia je takrat igrala v D ligi, kar po današnjih merilih ustreza C1 ligi. Tedaj sem še igral v mladinskih postavah in sem rad zahajal na ogled tekem članskega moštva. Odborniki so večkrat prihajali pome, ker je prvi ekipi primanjkovalo igralcev: tako sem se pridružil prvi postavi, ki je gostovala v raznih krajih Italije. Eno najlepših doživetij je bilo potovanje v Rovigo, kamor sem se lahko odpeljal s

Štefan Cotič.

starejšimi športniki, čeprav mi je bilo komaj 16 let. Takrat sem res začutil, da sem odrasla oseba.

Pri Olympii sem bil tudi trener: vodil sem kar štiri mladinske ekipe hkrati - minivolley, under 14, under 16 ter mladince oz. juniores. Takrat smo osvojili naslov deželnih podprvakov. Olympia sem zapustil pred sedmimi leti, ko sem prestopil k Soči. Pri tem društvu je že deloval moj brat Marko in jaz sem priskočil na pomoč, da bi se društvo okrepilo. Soča je takrat nastopala v najnižji ligi, to se pravi v prvi diviziji. V naslednji sezoni so mi zaupali tudi vlogo trenerja: ko smo v lanski sezoni napredovali v državno C1 ligo, je to bil zame, trenerja, največji možni uspeh in neverjetno zadoščenje, saj sem s pomočjo soigralcev popeljal moštvo iz najnižje v državno ligo. Na Goriškem smo sedaj najmočnejša ekipa za OK Val.

Katera je bila tvoja najboljša tekma v skoraj 25 letih športnega udejstvovanja?

Zelo dobrih tekem je bilo veliko. Spominjam se turnirja v Bovcu pred

petnajstimi leti, ko smo premagali krajevno moštvo, ki je takrat igralo v jugoslovanski A2 ligi: to je odgovarjalo prvi slovenski ligi. Bil je res odličen podvig. Tudi srečanja med Olympio in štandreško Juventino so bila izredno napeta, saj smo se igralci in navijači psihološko pripravljali nanje kar nekaj tednov. Tovrstne zmage so bile izrednega pomena.

So bili omenjeni uspehi le srečno naključje ali pa sadovi prizadevnosti in žrtev?

Menim, da je današnja mladina precej zahtevnejša kot v mojih letih. Spominjam se, kako smo nestrno čakali na vsako tekmo, da smo le lahko igrali. Zadovoljni smo bili tudi, ko smo igrali bos, na odprtem igrišču, v mrazu in v poletni pripeki. Večkrat smo si nadeli drese, ki so bili vlažni od potu, ker so jih malo pred tem imeli na sebi drugi igralci. Hvala Bogu, današnji mladini ni treba delati v takih pogojih. Naj kot primer navedem Lučota, svojega največjega prijatelja, ki je na trening v Gorico prihajal iz Rupe tudi peš. Včasih se ga je kdo usmilitil in ga z avtom popeljal v mesto. Včasih se je pripeljal s kolesom - moker kakor miš. Tega si danes ne moremo niti predstavljati.

Kolikšen je vpliv športnega udejstvovanja na razvoj mladega človeka?

Po večletnih izkušnjah ti lahko zagotovim, da šport nedvomno zelo pozitivno vpliva nanj. V mladem človeku se hkrati krepi skromnost in borbenost: to ti ne pride prav samo na igrišču, ampak tudi v življenju, saj moraš borbenost vnašati v vsako potezo. Vseskozi moraš biti stanovit: ravno tega sem se naučil pri športu, sicer sem po naravi lahko tudi mehak. Brez športa bi si take vztrajnosti ne pridobil. Drug pozitiven vpliv je gotovo stik z vrstniki, ki ti prinese bogate izkušnje. Živiš v družbi prijateljev in si ustvariš prav posebno vrsto kulture; prijateljska srečanja te hkrati odvrne-

jo od tega, da bi zašel v slabo družbo, da bi segal po mamilih in se vdal pijači. Na srečo nisem nikoli bil izpostavljen tem nevarnostim in se mi o njih sploh ni sanjalo.

Zadovoljen sem, da so me k odbojki pritegnili najprej strici, tako da sem jo resnično vzljubil. Hvaležen sem tudi staršem, ker so mi omogočili redno športno udejstvovanje. Nekateri starši za kazen prepovejo svojim otrokom priljubljeno športno dejavnost: to je seveda popolnoma zgrešeno. Prepričan sem namreč, da je dober športnik lahko tudi marljiv študent in obratno. Zato je nesmiselno pričakovati, da bo po prestani kazni otrok izboljšal šolski uspeh: mlad človek se mora naučiti načrtovanja delovnega dne, da se bo lahko uspešno razvijal tako v športnem kot v kulturnem oziru. To sem sam preizkusil v osnovni šoli, ko sem zanemaril učenje.

Kaj bi svetoval mladostniku, ki bi se rad ukvarjal s športom?

Predvsem garanje, kajti samo trdo delo ga bo pripeljalo do solidnih rezultatov. Poslušati mora vzgojitelje, ker mu ti pametno svetujejo. Pri delu je seveda potrebna vztrajnost: če hočeš uspešno tekMOVATI, moraš vztrajno trenirati trikrat, štirikrat tedensko skozi celo leto, ne pa občasno. Če si vztrajen, če sprejmeš obveznost in si dosleden do konca, boš tak tudi v življenju, pri učenju, pri kateremkoli delu.

V zadnjih letih pa pri mladih pogrešam skromnost: marsikdo namreč meni, da zna že vse in da ne potrebuje nasvetov. Skromnost pa ne pomeni le, da se podrejaš drugim, ampak tudi, da sprejemaš kritike in nasvete. Te pa dobiš najprej v družini, pri starših, nato pri vzgojitelju: ta namreč ne posreduje samo znanja in kulture, ampak veliko več. Če si v težavah in svoje stiske ne bi rad zaupal staršem, se obrneš na trenerja, ker je tvoj prijatelj. Njegovi nasveti so ti lahko v veliko pomoč, saj trener govori iz izkušnje in vidi stvari v drugačni luči; pove ti, da ni vse tako črno, da so to lahko le trenutne težave.

Hvala lepa za razgovor, Štefan.

Upam, da te bodo moje izkušnje obogatile. Želim ti, da bi ti vse to, kar si boš pridobil v športni areni, služilo tudi v življenju.

Andrej Černic

Eric Cantona, oziroma igralec razpet med dobrim in slabim

Francoski nogometaš Eric Cantona je znan po vsej Evropi predvsem zaradi pretepa z navijačem ekipe Crystal Palace-a Matthewem Simmonsom. Pretep, do katerega je prišlo med tekmo Crystal Palace - Manchester United januarja leta 1995, je igralca drago stal. Deset mesecev ni smel stopiti na igrišče in je ta čas moral posvetiti mladim. Ko se je lanskega oktobra vrnil, je svojo ekipo privedel do osvojitve prvenstva in državnega pokala.

Zanimivo pa je, kako so Angleži takoj pozabili na Cantonajevo nesrečno dejanje. V mestu Manchester so mu navijači celo dali vzdevek "the King" in "Dieu"; menim, da sami besedi že povesta vse. Najzanimivejšo stvar pa je odkrila anketa, ki so jo izvršili prav v tem mestu. Ljudi so povpraševali, s kom bi najraje odpotovali na dvotedenske počitnice na Karibsko otočje. Kar 48% jih je izbralo Erica Cantonaja. Čudna ta priljubljenost igralca, kajne? Jaz pa si tole vsekakor razlagam tako. Sicer sem ga videl igrati le v nekaterih tekmah, vendar moram reči, da nisem videl običajnega igralca, ki igra, ker je to njegovo delo; ampak osebo, ki igra nogomet, predvsem da bi se zabavala. Verjetno so se zato ljudje navezali nanj.

Morda je eden izmed redkih igralcev, ki ne igrajo nogometa samo zaradi denarja. Če bi ne bilo tako, bi bila zaman tovarna vina, ki jo je pred kratkim otvoril, da bi si zagotovil prihodnost.

Res se s Cantonajem uresničuje pregovor: nekomu vse, drugim pa nič.

Erik Figelj

GLASBA

Novice iz sveta not

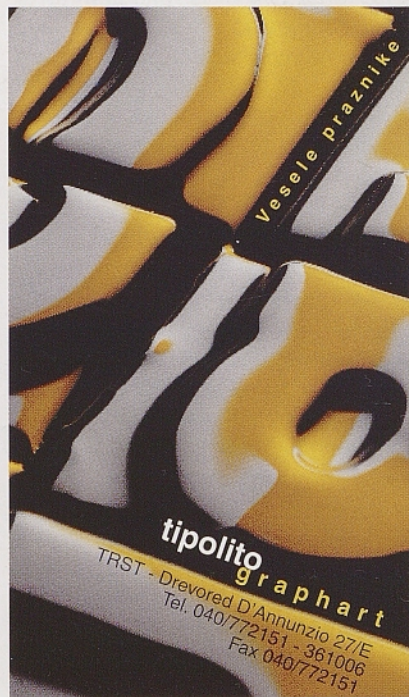
Tržaški ambient ni ravno naklonjen ljubiteljem klasične glasbe, predvsem tistim, katerih ljubezen do glasbe je obratno sorazmerna z vsebino denarnice. Simfonična sezona gledališča Verdi je časovno in vsebinsko omejena, Società dei Concerti, ki sicer organizira prvostvorne prireditve, pa je namenjena samo petični eliti. Še dobro, da nam je Glasbena matica kljub finančnim težavam pripravila kvalitetno in pestro sezono, ki se je pričela 5. novembra s kon-

certom ljubljanskega komornega orkestra Camerata Labacensis. Na sporedu je bila najprej skladba sodobnika Janija Goloba, ki so ji sledili bolj umirjeni in "tradicionalni" Vivaldijev Concerto grosso, Koncert v G-duru Karla Stamica (nemškega skladatelja slovenskega izvora, ki je živel v Mozartovem času in je tudi po stilu blizu svojemu velikemu sodobniku) in Serenada za godala češkega romantika Josefa Suka.

3. decembra pa je Kulturni dom v Trstu imel v gosteh Godalni kvartet Tartini. Spored se je pričel s Tartinijem (kar je bilo glede na ime ansambla skoraj samoumevno) in nadaljeval z Mozartom. Oba godalna kvarteta, ki sta sestavljala prvi del koncerta, sta bila sicer izvedena tehnično pravilno, vendar se je interpretacija zdela nekoliko plehka. Malo več barvitosti gotovo ne bi škodilo, kot tudi ne malo več ubranosti med glasbeniki. Godalni kvartet je namreč zelo občutljiva stvaritev, saj zahteva, da se glasovi posameznih instrumentov popolnoma spojijo v harmonično enoto. To na žalost ansamblu ni vedno uspelo, saj so tu pa tam posamezni izvajalci pretirano izstopali iz celotne glasbene mase (bilo je slišati malo preveč škripanja, da se razumemo).

Več glasbenega užitka je nudil del koncerta z znamenitim Schubertovim godalnim kvartetom "Smrt in deklica", kjer je skupina le pokazala spodobno ubranost (zakaj pa prej ne?) in izvedla to napeto in ekspresivno skladbo s primernim ravnotežjem.

Sara Trampuž

TRST - Drevored D'Annunzio 27/E
Tel. 040/772151 - 361006
Fax 040/772151